ἀπὸ τὰ ὁποῖα κρεμοῦν λεμόνια ἰνδικά, καρύδια ἢ μικρὲς σφαῖρες ἀπὸ ἄργιλο, γιὰ νὰ τραβοῦν μὲ τὸ βάρος τους τ' ἀγκίστρια κι' ἔτσι νὰ γίνεται τὸ μαρτύριο πιὸ ὀδυνηρό. Σ' ἄλλα ἀγκίστρια κρεμοῦν ἀκόμα καὶ μικρὰ πήλινα δοχεῖα γεμάτα γάλα...

Ὅταν ὁ πιστὸς λοιπὸν... στολισθῆ μὲ τὶς βελόνες καὶ τὰ τρομακτικὰ ἀγκίστρια, προχωρεῖ πρὸς τὸ ναό, μέσα στὸ πανδαιμόνιο τῶν θεατῶν ποὺ ξεφωνίζουν, χορεύουν καὶ ψέλνουν θυμιάζοντας θρησκευτικοὺς ὕμνους.

Τὸ μαρτύριο ὅμως εἶνε ἀβάσταχτο κι' ὁ ἀσκητὴς ἀρχίζει σιγὰ-σιγὰ νὰ παραπατάῃ. Οἱ ἱερεῖς τότε τὸν μαστιγώνουν γιὰ νὰ σιγκρατηθῆ κι' οἱ θεαταὶ ξεφωνίζουν μὲ περισσότερη δύναμι. Ὁ «μάρτυς» λοιπόν, ζαλισμένος ἀπὸ τὸ θόρυβο καὶ ἐξακολουθῶντας νὰ παραπατάῃ, φτάνει τέλος μπροστὰ στὸ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ Σουβραμάνια, ὅπου καὶ σωριάζεται ἀναίσθητος τὶς περισσότερες φορές.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, οἱ ἱερεῖς τὸν σηκώνουν ἀμέσως κι' ἀρχίζουν νὰ τοῦ βγάζουν τὶς μακρυὲς βελόνες καὶ τ' ἀγκίστρια. Ἔπειτα τὸν παραδίνουν στοὺς βοηθούς τους, οἱ ὁποῖοι, γιὰ νὰ τὸν κάνουν ν' ἀνακτήση τὶς αἰσθήσεις του, τρίβουν τὶς ἀναρίθμητες πληγές του μὲ ρεστὸ θειάφι καὶ μ' ἕνα ζεστὸ νερό. Εἶνε ἀκριβῶς σὰν νὰ τὶς τρίβουν μὲ κόκκινο πιπέρι... Αὐτὲς ὡστόσο ἡ ἐντριβὲς ἔχουν θαυματουργὰ ἀποτελέσματα, γιατὶ σὲ λίγο ὁ «μάρτυς» συνέρχεται κι' ἀρχίζει νὰ περιφέρεται ἀνάμεσα στὸ πλῆθος σὰν νὰ μὴ εἶχε πάθει τίποτα!...

Στὰ ἴδια μαρτύρια ὑποβάλλονται κι' ἡ γυναῖκες. Αὐτὲς τρυποῦν τὰ στήθη τους μὲ μακρυὲς βελόνες καὶ τὶς περισσότερες φορὲς περνοῦν στὸ λαιμό τους ἕνα ζυγὸ στολισμένο μὲ λουλούδια καὶ μὲ... μυτερὰ καρφιά.

Ἄλλοι, τώρα, «μάρτυρες» ὑποβάλλονται σὲ μεγαλείτερα βασανιστήρια. Γεμίζουν ὥς τὰ χείλη μὲ γάλα τὰ πήλινα δοχεῖα ποὺ κρέμονται καρφωμένα μὲ τ' ἀγκίστρια ἀπὸ τὸ δέρμα τους καὶ προχωροῦν ἀργὰ γιὰ νὰ φτάσουν ὥς τὸ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ Σουβραμάνια. Ἂν τώρα, καθὼς περπατοῦν, χυθῆ μιὰ μόνο σταγόνα ἀπὸ τὸ «ἱερὸ» γάλα, γυρίζουν πίσω καὶ ξανακάνουν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸ δρόμο τοῦ μαρτυρίου. Ἄλλοι, πάλι, ἀντὶ νὰ κρεμοῦν ἀπὸ τ' ἀγκίστρια δοχεῖα ἢ βαρειὰ φροῦτα, δένουν σ' αὐτὰ ἕνα μικρὸ καροτσάκι καὶ τὸ σέρνουν ἀπὸ πίσω τους!...

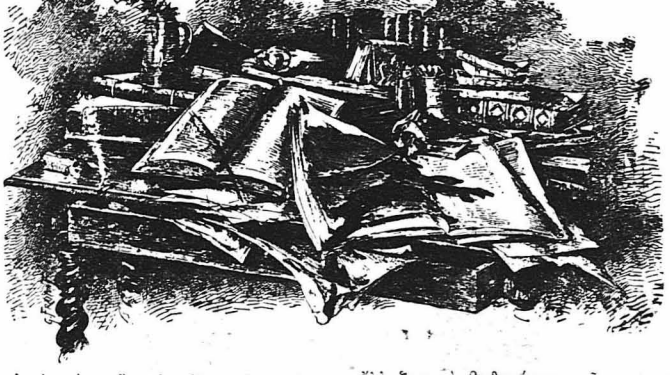

Πολλὲς φορές, γιὰ νὰ κάνουν αὐτὴν τὴν πορεία ἀκόμη πιὸ ὀδυνηρή, φοροῦν σανδάλια μὲ μυτερὰ καρφιά, τὰ ὁποῖα τριποῦν τὸ πέλμα τῶν ποδιῶν τους. Αὐτὸ τὸ μαρτύριο εἶνε τὸ τρομερώτερο ἀπ' ὅλα καὶ σιχνὰ βλέπει κανεὶς τὸν πιστό, ὕστερα ἀπὸ μερικὰ βήματα, νὰ βγάζῃ πρῶτα τὸ ἕνα σανδάλι κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο τὸ ἄλλο καὶ νὰ προσπαθῆ νὰ συνεχίση τὸ δρόμο του ξιτόλητος. Οἱ ἱερεῖς ὅμως μὲ τὰ καμουτσιὰ στὸ χέρι τὸν ἀναγκάζουν νὰ τὰ ξαναφορέση γιὰ νὰ ἐκπληρώση ὥς τὸ τέλος τὸ... τάμα του!

Τὰ θαύματα, τώρα, ποὺ συμβαίνουν σ' αὐτὲς τὶς ἀνατριχιαστικὲς ἱεροτελεστίες, εἶνε ἀναρίθμητα. Οἱ «ἀμαρτωλοὶ» καὶ οἱ «μάρτυρες» ποὺ ὑποβάλλονται στὰ βασανιστήρια ποὺ ἀναφέραμε, εἶνε συνήθως ἄρρωστοι ποὺ γίνονται καλὰ ὕστερα ἀπὸ τὶς τρομακτικὲς αὐτὲς δοκιμασίες. Πολλὰ τέτοια θαύματα διεπιστώθησαν ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους, οἱ ὁποῖοι παρακολουθοῦν μὲ φρίκη αὐτὰ τὰ θρησκευτικὰ μαρτύρια τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η... ΠΡΑΣΙΝΟΜΑΝΗΣ ΚΥΡΙΑ

Ἡ κυρία Μέδιτς, μιὰ ἀπ' τὶς πλουσιώτερες καὶ κομψότερες κυρίες τῆς Νέας Ὑόρκης, δεκαπέντε μέρες ἀκριβῶς μετὰ τὸ γάμο της, ὑπέβαλε αἴτησι διαζυγίου.

Καὶ ξέρετε ποιὰ εἶνε ἡ αἰτία, κατὰ τὶς ἀφηγήσεις τῶν ἀμερικανικῶν ἐφημερίδων; Τὰ κόκκινα μαλλιὰ τοῦ συζύγου της!

Ἰδοὺ ἀκριβῶς τί συνέβη:

Ἡ κυρία Μέδιτς ἔχει μεγάλη ἀδυναμία στὸ πράσινο χρῶμα. Ἔβαψε λοιπὸν τὸ σπίτι της μὲ ὅλες τὶς ἀποχρώσεις τοῦ πράσινου, ἀπὸ τοὺς τοίχους μέχρι τοῦ τελευταίου ἐπίπλου.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸν πράσινο διάκοσμο τοῦ σπιτιοῦ της, ἡ κυρία Μέδιτς ἀντελήφθη ὅτι δὲν ἦσαν ἀσσορτὶ μὲ τὸν χρωματισμὸν αὐτὸν τὰ κόκκινα μαλλιὰ τοῦ συζύγου της. Τὸν παρεκάλεσε λοιπὸν νὰ βάψη τὰ μαλλιά του μαῦρα ἢ καστανά.

Μὰ ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἀρνήθηκε, ἡ κυρία του προτίμησε ν' ἀλλάξη τὸ σύζυγό της παρὰ τὸν πράσινο διάκοσμο τοῦ σπιτιοῦ.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Ὁ σοφὸς Ἄγγλος φυσιοδίφης Ρόμπερτ Φίντεσον, κατόπιν πολυετῶν μελετῶν του σχετικὰ μὲ τὸν ἐγκέφαλο τῶν ἐντόμων, ἀνακοίνωσε πρὸ ἡμερῶν στὴν Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Λονδίνου ὅτι ἀπ' ὅλα τὰ ἔντομα τὸν μεγαλείτερο ἐγκέφαλο τὸν ἔχει ἡ πεταλοῦδα.

—Ὡστόσο, ὁ ἐγκέφαλος τῆς πεταλούδας δὲν εἶνε μεγαλείτερος ἀπὸ τὴν κεφαλὴ μιᾶς μικρῆς καρφίτσας. Ἐν τούτοις, ὅσο μικρὸς κι' ἂν εἶνε ὁ ὄγκος του, ἀποτελεῖται ἀπὸ 80.000 νεῦρα, τὰ ὁποῖα ὁ Φιντεῖσον κατώρθωσε ν' ἀπομονώση.

—«Ἕνας τόσο πλούσιος ἐγκέφαλος —λέει ὁ Ἄγγλος σοφὸς— εἶνε ἀδύνατο νὰ μὴ λειτουργῆ κανονικώτατα. Ἑπομένως τὸ ἔντομο αἰσθάνεται, σκέπτεται καὶ πονεῖ. Ὅταν καρφώνετε ζωντανὴ μιὰ πεταλοῦδα, πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι ἡ πεταλοῦδα ἐκείνη πονεῖ τόσο, ὅσο θὰ ἐπονοῦσατε καὶ σεῖς ἂν σᾶς ἐκάρφωναν ζωντανὸ σ' ἕνα τοῖχο!...»

—Τὸ ἐθνικὸ ποτὸ τῶν Τούρκων εἶνε τὸ ρακί, τῶν Ρουμάνων τὸ κρασὶ τοῦ Ντράζανι, τῶν Σουηδῶν τὸ πόντς, τῶν Πολωνῶν τὸ κιοῦμε, τῶν Γερμανῶν ἡ μπύρα, τῶν Ἄγγλων τὸ οὔισκυ, τῶν Ἰαπώνων τὸ σάκε (οἰνόπνευμα ρυζιοῦ), τῶν Κινέζων τὸ ράσχαγκ, τῶν Ἰταλῶν τὸ κρασὶ Μέστρε, τῶν Γάλλων τὸ κρασὶ Βουργουνδίας καὶ τῶν Ρώσσων ἡ βότκα.

—Σὲ πολλὰ μέρη τῶν Ἰνδιῶν συνάπτονται γάμοι μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ... δένδρων! Τὸ ἔθιμο αὐτὸ χρονολογεῖται ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ ὀφείλεται σὲ μιὰ πρόληψη ποὺ ἐπικρατεῖ μεταξὺ τῶν Ἰνδῶν: Ὁ ἄνθρωπος ποὺ παντρεύεται γιὰ τρίτη φορά, μετὰ τὸ θάνατο τῶν δύο προγενεστέρων συζύγων του, θὰ πεθάνη πολὺ γρήγορα! Ἂν ὅμως παντρευτῆ, σὲ τρίτο γάμο, ἕνα δένδρο, σώζεται καὶ μπορεῖ ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο, μετὰ τὸ γάμο του αὐτὸν μὲ τὸ δένδρο, νὰ παντρευτῆ μιὰ γυναίκα, γιὰ τετάρτη φορά!

—Κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου, ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου-νύφης σκεπάζεται μ' ἕνα ὁλόλευκο μεταξωτὸ ὕφασμα, κάτω δὲ ἀπὸ τοὺς κλώνους του συγκεντρώνονται οἱ συγγενεῖς κι' οἱ φίλοι τοῦ γαμπροῦ. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἱεροτελεστίας τοῦ γάμου, ὁ γαμπρὸς εἶνε δεμένος μ' ἕνα κόκκινο σχοινί, περασμένο ἀπὸ τὴ μέση του, στὸν κορμὸ τοῦ δένδρου.

—Ὁ τελειότερος σεισμογράφος ὅλων τῶν μετεωρολογικῶν σταθμῶν, βρίσκεται στὸ Ἀστεροσκοπεῖο τῆς Γοτίγγης.

—Ἕνα παράδοξο φαινόμενο ἀπασχολεῖ τελευταῖα τοὺς γεωλόγους τῆς Εὐρώπης: τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ Ὄντρα τῆς Κροατίας, ἄλλαξαν τὸ βαθυκύανο χρῶμα τους κι' ἔγιναν κατάμαυρα. Στὴν ἐπιφάνειά του δὲ ἐπιπλέουν χιλιάδες ψύφιων ψαριῶν!

—Οἱ γεωλόγοι ἀποδίδουν τὴν αἰτία τῆς ἀλλαγῆς αὐτῆς τοῦ χρώματος τοῦ νεροῦ τοῦ ποταμοῦ σὲ κάποιο στρῶμα μετάλλου, ποὺ βρίσκεται στὶς πηγὲς τοῦ Ὄντρα.

—Οἱ διευθυνταὶ τῶν παρισινῶν καφενείων ἐκήρυξαν πρὸ μηνὸς ἀμείλικτο πόλεμο ἐναντίον τῶν πελατῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι μ' ἕνα καφὲ ποὺ ἔπιαν, ἐννοοῦσαν νὰ παραμείνουν ὧρες ὁλόκληρες στὸ καφενεῖο, ἔχοντας στὴ διάθεσί τους ἕνα τραπέζι κι' ἕνα κάθισμα!

—Κατάτιν, λοιπόν, ἀποφάσεως τοῦ συλλόγου τῶν καφετζήδων, ὁ πελάτης, παίρνοντας ἕναν καφέ, δὲν μπορεῖ νὰ παραμείνη στὸ καφενεῖο πέραν τῶν εἴκοσι λεπτῶν τῆς ὥρας. Ἂν πάρει ἀποδήποτε λικὲρ ἢ γλύκισμα, δικαιοῦται νὰ μείνη στὸ τραπέζι του μισὴ ὥρα.

—Ὅταν περάσει τὸ ὡρισμένο διάστημα, ὁ πελάτης εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ φύγη, ἐκτὸς ἂν θελήση νὰ πάρη νέο ποτό.

—Ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς φυσιοδίφης καὶ ἐξερευνητὴς Ρόϋ Ἄντριους ἐξέδωκε τελευταῖα ἕνα πολὺ ἐνδιαφέρον βιβλίο «Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὰ ταξείδια μου», στὸ ὁποῖο ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ πρώτη κοιτὶς τῆς ἀνθρωπότητος εἶνε ἡ ἔρημος Γκομπί, ποὺ βρίσκεται στὴ Μογγολία.

—Ἡ ἔρημος Γκομπὶ —λέει ὁ Ἄντριους— ἦταν πρὶν ἀπὸ πολλὰ ἑκατομμύρια χρόνια, μιὰ θαυμασία κοιλάδα —ἡ θρυλικὴ Ἐδὲμ— τὴν ὁποία αὐλάκωναν ποτάμια καὶ τὴν ἐστόλιζε πλουσιωτάτη βλάστησις.

—Στὴν Οὐγγαρία διατηρεῖται ἕνα ποιητικώτατο ἔθιμο σχετικὸ μὲ τὸ θερισμὸ τοῦ σταριοῦ: Ἡ κοπέλλες ποὺ ἐργάζονται στὸ θερισμό, ἐκλέγουν τὴν ὠμορφότερη γιὰ νὰ προσφέρουν δι' αὐτῆς τὸ δῶρο τους στὸν γαιοκτήμονα.

—Ἡ ἐκλεγεῖσα στολίζεται μὲ τὰ ὡραιότερα φορέματα, φορεῖ στὸ κεφάλι της ἕνα στέμμα κατασκευασμένο μὲ στάχυα σταριοῦ καὶ στολισμένο μὲ λουλούδια καὶ πηγαίνει στὸ γαιοκτήμονα, στὸν ὁποῖο προσφέρει ἕνα ὡραῖο δεμάτι ἀπὸ στάχυα σίτου, δεμένο μὲ πολύχρωμες μεταξωτὲς κορδέλλες.

—Ὁ γαιοκτήμονας δέχεται τὸ δῶρο καὶ ὅταν τελειώσει ὁ θερισμὸς παραθέτει πλουσιώτατο γεῦμα σ' ὅλες τὶς θερίστριες καὶ τοὺς θερισταί.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ